

РЕШЕНИЕ

№ 984

гр. София, 14.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав, в
публично заседание на 07.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **11687** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на И. Г. И. от [населено място] срещу Медицинско удостоверение № 158/11 от 10.09.2012 година на ЦЕЛК при Медицински институт на МВР- [населено място],.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното удостоверение и се иска неговата отмяна. Съображенията са, че получената от жалбоподателя травма представлява средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал.2 от НК, тъй като трайното затруднение на движението на левия долен крайник е продължило повече от 30 дни. Претендира направените по делото разноси. В съдебно заседание, оспорващият И. Г. И., редовно уведомен, се представлява от адв. С. и поддържа жалбата на заведените основания като се основава на експертизата и представените по делото болнични листове.

Ответникът по оспорването- ЦЕЛК при МИ на МВР, редовно уведомен, се представлява от юрисконсулт С., която оспорва жалбата като неоснователна. Сочи, че не е налице трайно затруднение в движението на левия долен крайник на жалбоподателя по смисъла на чл. 129, ал.2 от НК. Подробни съображения развива в писмени бележки.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно,

че оспорващият е бил в отпуск поради временна неработоспособност от 14.06.2012 година до 13.07.2012 година - 30 дни поради травма на мускул (и) и сухожилие (я) от предната мускулна група на ниво - трудова злополука, станала по време на изпълнение на служебните му задължения, както и още 30 дни за периода от 14.07.2012 година до 12.08. 2012 година/, което се установява от приложените по делото два болнични листа - № 1187742 и № 1187912 (л. 29 и 30 по делото).

На 10.09.2012 година, ответникът по оспорването издал оспореното Медицинско удостоверение № 158/11, с което приел, че частичното разкъсване на двуглавия мускул на бедрото, получено в резултат на внезапно и силно съкращаване на мускула, е довело до временно разстройство на здравето, неопасно за живота- чл.130 от НК.

Удостоверението е връчено лично срещу подпис на оспорващия на 05.11.2012 година/ видно от отбелязването върху самото Удостоверение, приложено на лист 12 от делото. Жалбата е подадена на 15.11.2012г. направо пред АССГ.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, а именно: докладна записка за възникнал инцидент по време на дежурство със служител от 01 РСПБЗН, заповед и протокол за проведено вътрешно разследване; обяснения на лицата, които са били на дежурство заедно с жалбоподателя, разпореждане на НОИ № 14784/08.08.2012г. за признаване на злополуката за трудова, 2бр. болнични листа, копие от личната здравна книжка на жалбоподателя.

Назначена е, изслушана и неоспорена от страните съдебно медицинска експертиза. От заключението на вещото лице се установява, че на 14.06.2012 година, оспорващият И. е получил частично разкъсване на двуглавия мускул на ляво бедро в горната му част, като е проведено консервативно лечение с обезболяващи медикаменти и покой на увредения крайник. Затруднението на движението на левия долен крайник е продължило около 30-40 дни, а срокът на пълното възстановяване на функцията на левия крак е около 45-60 дни при нормално протичане на възстановителния процес.

Разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението си. Сочи, че в периода посочен в т.1 от заключението, е затруднена двигателната функция на крака, тъй като този период обхваща от една страна времето, необходимо за зарастване на мускула, а от друга – времето за съответните рехабилитационни процедури, необходими за възстановяване на функцията.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 от АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения, различни от сочените в нея.

Оспореното Медицинско удостоверение № 158/11 от 10.09.2012 година, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове/. При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореното Медицинско Удостоверение е издадено от некомпетентен орган и е нищожно.

Според чл.9, ал.1, т.13 от ЗМВР, една измежду основните структури на МВР е Медицинският институт, като в чл.18 от ЗМВР изрично е посочено, че той е лечебно заведение по чл. 5, ал. 1 от Закона за лечебните заведения, научноизследователски и научно-приложен институт за осъществяване на дейността по здравеопазването в МВР и е юридическо лице. Правомощията на Медицинския институт на МВР са визирани в чл.134 от ЗМВР - организира и осъществява дейността по здравеопазването в МВР, като извършва медицинско обслужване на служителите на МВР и на други лица, определени в правилника за прилагане на закона, стационарно лечение, рехабилитационна и амбулаторно-поликлинична дейност, здравно-профилактична дейност, научноизследователска и научно-учебна дейност, експертна дейност, сътрудничество с висшите медицински училища, с лечебните и здравните заведения, методическа дейност, квалификация и преподготовка за поддържане и повишаване на квалификацията на медицински кадри, медицинско освидетелстване на кандидатите за постъпване на служба в МВР. Според чл.134, ал.2 от ЗМВР, Централната експертна лекарска комисия изготвя медицински заключения за здравословното състояние на служителите на МВР. Специално правомощие на ЦЕЛК е дадено в разпоредбата на чл.255, ал.3 от ЗМВР, според която видът на причинената телесна повреда се определя от Централната експертна лекарска комисия, а обстоятелствата, при които е причинена, се удостоверяват от прекия ръководител. Изрично по силата на чл.137, ал.2 от ЗМВР, на Централната експертна лекарска комисия е признато правото да издава разрешения и дава експертни заключения. Съгласно чл.5 от Правилника за устройството и организацията на работа на органите на медицинската експертиза и на регионалните картотеки на медицинските експертизи (ПУОРОМЕРКМЕ), устройството и организацията на работа на органите на медицинската експертиза към лечебните заведения към Министерството на вътрешните работи (МВР), Министерството на отбраната (МО), Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията, Министерския съвет, Министерството на правосъдието и Министерството на физическото възпитание и спорта се извършват по реда на правилника. Правомощията на ЦЕЛК са приравнени на правомощията на НЕЛК по чл.49 от Правилника /приложим по аналогия и по силата на чл.5 от Правилника/. Съгласно тази разпоредба Националната експертна лекарска комисия се произнася с мотивирано експертно решение, постановено от специализиран състав, определен съобразно водещата диагноза. Според чл. 106, ал. 1 от Закона за здравето в съставите на НЕЛК работят лекари с призната специалност и с не по-малко от 5 години трудов стаж по медицина. От така очертаните правни разпоредби е видно, че по отношение на дейността на ЦЕЛК при МВР се прилагат разпоредбите на правилника. Доколкото в Правилника липсва конкретна уредба на дейността на ЦЕЛК на МВР, по аналогия следва да намерят приложение разпоредбите, уреждащи дейността на НЕЛК, тъй като са съответно равни по ранг. По отношение на освидетелстването на служители на МО и МВР действат на първо място - общи ТЕЛК за военнослужещи и държавни служители по ЗМВР, а на второ място ЦВМК към МО и съответно ЦЕЛК при МВР - за служители на МВР съобразно чл. 16 ал. 3 от ПУОРОМЕРКМЕ от 2010 година. В тази връзка по отношение дейността на ЦЕЛК при МИ на МВР предвид липсата на правна уредба по аналогия следва да се прилага уредбата за дейността на НЕЛК. В настоящия случай, от приложените по делото доказателства, е видно, че оспорващият е получил частично разкъсване на двуглавия мускул на ляво бедро в

горната му част, като е проведено консервативно лечение с обезболяващи медикаменти и покой на увредения крайник. В състава на ЦЕЛК са участвали трима лекари – невролог, хирург и интернист, без да е участвал специалист – ортопед травматолог/ каквато е водещата диагноза на оспорващия/. Съставът на ЦЕЛК, издал оспореното медицинско удостоверение, не е притежавал компетентност да установи вида и характера на телесната повреда на оспорващия, защото лекарите в него не притежават специалност и познания да констатира вида на увреждането. Удостоверението е издадено от некомпетентен орган, непритежаващ правомощия и знания да го издаде, което води до нищожност на медицинското удостоверение. В най-общ смисъл, компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически /административни актове/, компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често, компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост, е въздигнал липсата на компетентност в първото основание за оспорване на административните актове - чл.146, т.1 АПК. Липсата на компетентност у издателя на обжалвания ревизионен акт, прави последния нищожен, непораждащ правни последици и предпоставя обявяването ѝ, връщане на административната преписка на компетентния орган - ЦЕЛК при МИ на МВР за ново произнасяне, при което в състава ѝ следва да участват лекари със специалност, определена от водещата диагноза на увреждането на оспорващия /най- вече ортопед- травматолог/, които да извършат нова преценка на вида и характера на увреждането и едва тогава да дадат заключение за вида и характера на телесната повреда, причинена на оспорващия.

При този изход на делото и направеното от жалбоподателя искане за присъждане на разноски, такива следва да бъдат присъдени в общ размер на 510 лв. - 10,00 лв. за внесена държавна такса и 500 лв. – за адвокат съобразно представено пълномощно л. 4 от делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, 41-ви състав

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Медицинско удостоверение № 158/11 от 10.09.2012 година на ЦЕЛК при Медицински институт на МВР - [населено място].
ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА ЦЕЛК ПРИ МИ НА МВР ЗА НОВО ПРОИЗНАСЯНЕ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

На основание чл.138, ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ:

АДМИНИСТРАТИВЕН